

משנה שלובה

המשניות הנלמדות השבוע (לפי הלוח היומי) עם רע"ב משולב

ט - טו אייר, שקלים פ"א מ"ד - פ"ד מ"א

ראשון ט אייר

שקלים פרק א

ד

אמר רבי יהודה, העיד בן בוכרי ביבנה, כל כהן ששוקל אינו חוטא ואף על פי שאינו חייב לשקל. וסלקא דעתך אמינא אם שוקל נמצא קרבן צבור קרב משל יחיד, קמשמע לן דאינו חוטא, לפי שהוא מוסר אותו מחצית השקל לצבור לגמרי, ולא חיישין שמא לא יגמר למסרו יפה.

אמר לו רבן יוחנן בן זבאי, לא בני, אלא כל כהן שאינו שוקל חוטא וקרא דכל העובר על הפקודים דריש ליה הכי, כל העובר ביום סוף, דהינו כהנים לויים וישראלים שגלו עברו את היום על הפקודים, בין אותן שנמנו לבדן בין אותן שנמנו עם ישראל, יתן תרומת ה'. ואף על גב דבפרשת אלה פקודי כתיב ונסף פקודי העדה מאת כפר וגו' לשש מאות אלף ושלשת אלפים וכו', ההוא בתרומת האדנים הוא דכתיב, ובאותה תרומה לא היה שבת לוי, אבל בתרומה של קרבנות צבור השוו בה כהנים לויים וישראלים, אלא שהכהנים דורשים מקרא זה לעצמן להנאתו, (ויקרא ו) וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל, הואיל ועמר ושתי הלחם ולחם הפנים שלנו, היאך נאכלים. ולא דרשא היא, דדוקא במנחת כהן לבדו אמר קרא כליל תהיה, ולא באותה שיש לו בשתפות עם הצבור. והלכה שכהנים חייבים לתת מחצית השקל, ואין ממשקנין אותן מפני דרכי שלום:

ה

אף על פי שאמר, אין ממשקנין נשים ועבדים וקטנים, אם שקלו מקבלין מידן ובתנאי שימסרום לצבור לגמרי, כי היכי דלא להוי קרבן צבור קרב משל יחיד. הנכרי והכותי ששקלו, אין מקבלין מידן. ואין מקבלין מידן קני זבין וקני זבות תורים ובני יונה שזבים וזבות מביאים. ובכתיבם בלבד מירי, דאין זבים וזבות בעובדי פוכבים וקני יולדות, וחטאות ואשמות. (אבל) נדרים ונדבות, מקבלין מידן.

זה הכלל, כל שנדר ונדב, מקבלין מידן דתניא (מנחות עג): איש איש, לרבות את הגרים שנודרים נדרים ונדבות כישאל. ואין לי אלא עולה דכתיב (ויקרא כב) אשר יקריבו לה' עולה, שלמים מנין, תלמוד לומר לכל נדרים. מנין לרבות העופות והמנחות הנין והלבנה והעצים, תלמוד לומר לכל נדרים ולכל נדבותם. כל שאין נדר ונדב אין מקבלין מידן.

וכן הוא מפריש על ידי עזרא, שנאמר קשרצו הפותים לסייען ושלחו להם נבנה עמכם פי ככם נדרש לאלהיכם, מה השיבו להם (עזרא ד) לא לכם ולנו לבנות בית בשתפות לאלהינו, ולכם אין חלק וצדקה וזכרון בירושלים:

שני י אייר

ו

ואלו שחייבין בקלבונין קלבוני. קל בוני. פלומר דבר קל ומעט שמוסיפין על מחצית השקל להכריע ביניהם לויים וישראלים וגרים ועבדים משחררים, אבל לא כהנים ונשים ועבדים וקטנים.

השוקל על ידי כהן, על ידי אשה, על ידי עבד, על ידי קטן, פטור כגון שהלוח להם, דכיון דפטורים הן לא מחייבי בקלבוני. ואי לא הלוח להם אלא שפורע בשבילם, אפילו שוקל בשביל בר חיובא פטור מן הקלבוני דלקמו. ואם שוקל על ידו ועל יד חברו בשהלוחו מירי, ושוקל שקל שלם, מחצית השקל בשבילו ומחצית השקל שמלוה לחברו, חייב בקלבוני אחר דסבר הנותן מחצית השקל הקצוב בתורה פטור מן הקלבוני. דכתיב זה יתנו, קזה יתנו ולא יותר. ושנים ששקלו שקל שלם אין תנבין אלא קלבוני אחד. רבי מאיר אומר, שני קלבונות רבי מאיר סבר השוקל מחצית השקל חייב בקלבוני. הלך שנים ששקלו שקל שלם חייבין שתי קלבונות. ואין הלכה כרבי מאיר.

הנותן לשלחני של הקדש סלע דהינו שקל שלם ונוטל שקל ונוטל מקצתו שנסאר לו ממנו. ושקל האמור כאן הינו מקצית השקל, חייב שני קלבונות בהא מודה תנא קמא דנותן שתי קלבונות, אחד קלבון להקדש מקצית השקל שהוא נוטל מן ההקדש, ואחד דכיון שלא שקל מקצית השקל כמו שקצוב בתורה נתחייב בקלבון:

ז

השוקל על ידי עני בשביל עני, ועל ידי שכנו, ועל ידי בן עירו, פטור כיון שנותן להם במתנה. ואם הלום חייב.

האחין והשתפין שחייבין בקלבון החמיו בשפתו שחייבו קלבון. אחים שהם שתפים שחלקו וזכרו ונשתתפו, שאז הן חייבין בקלבון כשאר שני אנשים ששקלו סלעים, פטורין במעשר בהמה כל הבהמות הולדות להם כל ימי שתפותן אינן צריכין לעשרן. ודרשין בפרק [בתרא] דבכורות, יהיה להן, ולא של שתפות, ומוקמינן להאי קרא במעשר, ואף על גב דבבכור כתיב, וכשתפין במעשר בהמה הינו כשלא חלקו, שאז חייבין במעשר, כדרשין, וכול אפלו קנו בתפוסת הבית, תלמוד לומר יהיה מכל מקום, פטורין מן הקלבון שממון אביהם בהקדשתו עומד, והוי קאב ששוקל על ידי בניו ועל ידי שכניו דפטור.

וכמה הוא קלבון, מעה כסף אחד מעשרים וארבעה בסלע, ומשקלה ששה עשר שעות, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, חצי מעה. אחד משמנה וארבעים, ומשקלה שמנה שעות. והלכה כחכמים:

שלישי יא אייר

פרק ב

א

מזרפין שקלים לדרכונות מפני משוי הדרך בני העיר שקצבו שקליהם יכולים להחליפם בדרכונות. והוא מטבע של זהב כדכתיב בעזרא דרכמוני זהב, להקל מעליהם משאוי הדרך.

כשים שהיו שופרות במקדש שופרות. תבות שפיהן צר למעלה, כעין שופר שפיו צר מלמעלה והולך ומרחיב, כדי שלא יוכלו לטל מהן כלום. כהיה דכתיב ביהודע (מלכים ב' יב) ויעשו ארון אחד ויתנוהו בהיכל וכו' ויקב חר בדלתו. והיו עומדים בעזרה, וכל אחד מביא שקלו ונותן בו, כך היו שופרות במדינה בירושלים. ודברי רמב"ם בשאר ערי ישראל.

בני העיר ששלחו את שקליהן ביד שלים להוליכם ללשכה ונגנבו או שאבדו, אם נתרמה התרומה שהיו רגילים לתרום מהקפות לצרף הקרבנות. והיו תורמים על הגבוי ועל העתיד לגבות, כדי שיהיה חלק בקרבנות אף לאותם שעדיין לא שקלו, נשבעין השלוחים לגזברים דהואיל ונתרמה תרומה על המעות הללו קדם שנאבדו הרי נעשו כאלו היו ברשות הגזברים משעה שנתרמה תרומה עליהן, וכשנגנבו או אבדו ברשות הגזברים נגנבו או אבדו, הלך נשבעים השלוחים לגזברים ונפטרים. ואף על גב דאין נשבעין על ההקדשות, שבועה זו תקנת חכמים היא כדי שלא יזלזלו בהקדשות.

ואם לאו שבשעה שאבדו עדוין לא נתרמה תרומה ולא הוציאו מעות מן הקפות על העתיד לגבות, ברשות הבעלים אבדו נשבעין לבני העיר הלך נשבעים השלוחים לאנשי העיר ונפטרים, ובני העיר שוקלין תחתיהן ואנשי העיר חוזרין ושוקלים שקלים אחרים תחתיהן, שהשקלים הראשונים שאבדו לא עלו להן. נמצאו, או שהחזירום הגנבים, אלו ואלו שקלים, ואין עולין להן לשנה הבאה:

ב

הנותן שקלו לחברו לשקל על ידו בשבילו, ושקלו על ידי עצמו והלך השלים ושקל בשביל עצמו, אם נתרמה תרומה קדם שנתן השקל לגזבר מעל זה ששקל בשביל עצמו, דמיך שנתרמה התרומה על העתיד לגבות, היה זה השקל שנתן לו חברו לשקל עליו ברשות הקדש, וכשנתנו על עצמו נהנה מן ההקדש, שהרי אם לא היה נותן שקל זה בשביל עצמו היו ממשקנין אותו, כדתנן לעיל בפרק קמא משבוב במקדש התחילו למשכן, ונמצא נהנה מן ההקדש, וחיב קרבן מעילה.

השוקל שקלו ממעות הקדש*, אם נתרמה תרומה וקרבה הבהמה מעל.

השוקל שקלו מן ההקדש. שהיו ביזו מעות שהקדשו לבדק הבית, וכסבור שהם של חליו, ושקל מהם שקלו, ונתרמה התרומה וקנו בהמה באותה תרומה והקריבנה, אז נתחייב השוקל קרבן מעילה, אבל לא קדם, לפי שזה ההקדש נשאר הקדש כמו שהיה בכל מקום שהוא ולא נשתנה, וכשנקרבה הבהמה והוא נתפס שהיא מממון כל מי ששקל בתרומת הלשכה, נעשה כאלו קנה בהמה באותן מעות של הקדש והקריבנה, ונהנה שלא משכנהו בשביל שקלו, ונתחייב בקרבן מעילה.

ורישא נמי דקתני קשנתן לו חברו לשקל על ידו וישקל על עצמו דמעל, הינו נמי שקרבה בהמה אחר שנתרמה התרומה. והאי דלא תנייה ברישא, משום דסמיה אסיפא שמפרש בה מעילת שניהם. והינו טעמא שאינו מועל מיד אף על פי שנהנה כבר, לפי שאין מעילה אלא במוציא מן ההקדש לחליו, אבל המוציא מהקדש להקדש אף על פי שנהנה אינו מועל אלא אחר שעשה מעשה בהקדש השני. וכן מוכח בירושלמי:

מדמי מעשר שני, מדמי שביעית, יאכל בנגדן ביא שקל ויאמר, כל מקום שהם מעשר שני או שביעית יהיו מחללים על שקל זה, דשביעית תופסת דמיה קהקדש, ויאכל פרות שיקנה באותו שקל בירושלים כדין מעשר שני, או יאכלם בקדושת שביעית אם הפרות שחלל היו שביעית:

רבי יב אייר

ג

המכנס מעות כונס מעט מעט פרוטה אחר פרוטה לשקלו ויאמר ואומר קשהתחיל לכנס **הרי אלו לשקלי**, וכשבא לחשב מה שכנס מצא שהותירו על שקלו, **בית שמאי אומרים, מותרין נדבה** יפלו לשופרות שבמקדש, שעומדים להקריב בדמיהן עולות קיץ למזבח. ובית שמאי לטעמיהו דאית להו הקדש בטעות שמייה הקדש. **ובית הלל אומרים, מותרין חליו** דלא נתפסו זה להקדיש אלא עד כדי שקלו.

שאביא מהן לשקלי, שוין שמוותרין חליו דהו כאומר בפרוש אם אכנס יותר משקל אביא מהם שקל והמותר יהא חליו. **אלו לחטאת, שוין שהמותר נדבה** אלו לחטאתי. ואם כנס מעות ואומר הרי אלו לחטאתי, מודו בית הלל שהמותר נדבה. **שאביא מהן לחטאת, שוין שהמותר חליו**:

ד

אמר רבי שמעון, מה בין שקלים לחטאת מאי שנא שקלים דמכנס מעות ואומר הרי אלו [לשקלי] אמרי בית הלל דהו המותר חליו, ומאי שנא חטאת דמודו לבית שמאי דהו נדבה. **שקלים יש להם קצבה** דכתיב (שמות ל) העשיר לא ירבה והדל לא ימעט, הלך בודאי לא נתפס זה אלא לשקל, והמותר הו הקדש טעות, **וחטאת אין לה קצבה** אבל חטאת אין לה קצבה, אם ירצה יביא חטאת במעה כסף, ואם ירצה יביא בדמים מרבית, הלך נתפסו הדמים ומותרין נדבה.

רבי יהודה אומר, אף לשקלים אין להן קצבה, שבשעלו ישראל מן הגולה היו שוקלים דרבנות מטבע של מלכות מדי שעלה עמהן מן הגולה ושל זהב היה, והוא שנה שני סלעים, ורגילים לשא ולתן באותו מטבע. וכמו שבזמן בית ראשון שהיה מטבע שלהן שקל היו נותנים מחצית השקל, גם עתה שהיה מטבע שלהן דרכון היו נותנים חצי דרכון, **חזרו לשקול סלעים** אחר שעברה מלכות מדי נתבטל מטבע דרכון, חזרו להיות נושאים ונותנים בסלעים, שהוא מטבע ראשון שהיה יוצא בזמן בית ראשון, ונתנו מחצית השקל כבתחלה, **חזרו לשקול טבעין** חזר מטבע היוצא בהוצאה להיות טבעין, דהינו מחצית השקל **ובקשו לשקל דינרים** בקשו לתן חצי אותו המטבע, דהינו דינר אחד. שהסלע ארבעה דינרין, ולא קבלו מהן. דרשאים להוסיף אשקל דאורייתא לפי שנוי המטבעות היוצאות באותו זמן, ולא לפחת ממנו. אלמא לשקלים נמי אין להם קצבה, דלפעמים השקלים גדולים ולפעמים קטנים, שהרי לא היו נותנים לעולם אלא מחצית השקל היוצא באותה שעה.

אמר רבי שמעון, אף על פי כן, יד בלן שוה כלומר אפתי לא דמי שקלים לחטאת, דבכל זמן וזמן היה מחצית השקל שנה לכל, זה שוקל כמו זה, כל אחד מחצית השקל היוצא בזמן ההוא, **אבל חטאת, זה מביא בסלע וזה מביא בשתיים וזה מביא בשלש** אבל חטאת לעולם אינו שנה, שזה מביא בסלע וזה מביא בשנים או בשלשה סלעים. והכי מסקינן דטעמיהו דבית הלל כרבי שמעון:

חמישי יג אייר

ה

מותר שקלים, חליו המכנס מעות ואומר הרי אלו לשקלי, וכשבא לחשב מה שכנס מצא שהותירו, המותר חליו. וסתמא כבית הלל. **מותר עשירית האפה** שמקריבין בדלי דלות. אם הפריש מעות ונתותרו, באות נדבה, דכל מותר חטאת ואשם המעות נדבה לקנות בהן עולות לקיץ המזבח. כמדרכו של יהודה הפהו. ועשירית האפה במקום חטאת היא, **מותר קני זבין, קני זבות, קני יולדות, וחטאות ואשמות, מותרין נדבה**. זה הכלל, כל שהוא בא לשם חטאת ולשם אשמה, מותרין נדבה.

מותר עולה, לעולה אם הפריש מעות לקנות עולה ונתותרו, יביא באותו המותר עולה אחרת. **מותר מנחה, למנחה**. **מותר שלמים, לשלמים**. **מותר פסח, לשלמים** דכתיב (דברים טז) וזבחת פסח לה' אלהיך צאן ובקר, וכי פסח מן הבקר הוא בא, אלא מותר פסח יהא לדבר הבא מצאן ובקר, והינו שלמים.

מותר נזירים, לנזירים אם גבו מעות לקרבנות נזירים ונתותו, ישמרום עד שיקנו מהם קרבנות נזירים אחרים. מותר נזיר, לנדבה ואם נזיר אהד הפריש מעות לקרבנותיו ונתותו, המותר לנדבה לקיץ המזבס. מותר עניים, לעניים. מותר עני, לאותו עני אם גבו מעות לקנות לו מלבוש ונתותו, נתנין המותר לאותו עני.

מותר שבויים, לשבויים אם גבו צדקה לצרך פדיון שבויים ונתותו מהם, ישמרום עד שיפדו בהם שבויים אחרים. מותר שבוי, לאותו שבוי אבל אם פרשו לשבוי זה, זכה אותו שבוי במותר. מותר המתים, למתים אם גבו לצרך קבורת מת סתם, המותר לקבורת מתים אחרים. מותר המת, ליורשיו (אם גבו) למת, זה המותר ליורשיו, דאחולי אחיל המת זילתיה לגבי יורשיו. רבי מאיר אומר, מותר המת, יהא מנח עד שיבא אליהו מספקא ליה אי מחיל המת זילתיה לגבי יורשיו אי לא, הלכך יהא מנח עד שיבא אליהו. רבי נתן אומר, מותר המת בונין לו נפש על קברו:

זונים לו נפש על קברו. פשיטא ליה לרבי נתן דלא מחיל, הלכך בונים לו מצבה על קברו מאותו מותר שכבר זכה בו המת. והלכה כמתא קמא. והיא דגבו לצרכי קבורת המת מפני שהיו סבורים שלא היה לו ואחר כך נמצא שהיה לו, לא אמרין בכהאי גוונא מותר המת ליורשיו, כיון שהגביה בטעות היתה, והכי מוכח בירושלמי. ועוד מוכח בירושלמי ובגמרא שלנו, דהיא דאיכא שבעה טובי העיר או חבר עיר שקל עסקי צבור נחתכין על פיו, ונראה בעיניו לשנות מותר שבויים או מותר עניים או מותר מתים למה שיצאה בעיניו, יכול לשנות ולהוציא במה שיצאה בעיניו שהוא צרך שעה, ואין מוחין בידו. וכן מורין תמיד הלכה למעשה:

פרק ג

א

בשלושה פרקים בשנה, תורמין את הלשכה כל השקלים היו נותנים לתוך לשכה אחת שבמקדש, ושלוש פעמים בשנה נוטלין ממנה, ונותנים לתוך שלש קפות, שקל קפה היתה משלש סאין, כדי לקנות מהן קרבנות צבור. ולא היו נוטלים הכל בפעם אחת לצרך כל השנה, לפי שהרחוקים לא הביאו עדין כל שקליהם, בפרוס הפסח חמשה עשר יום קדם המועד קרי פרוס המועד, לפי ששלשים יום קדם הרגל שואלים ודורשים בהלכות הרגל, ופרס הוא לשון פרוסה דהינו חצי, בפרוס עצרת, בפרוס החג, והן גרנות למעשר בהמה, דברי רבי עקיבא.

והו גרנות של מעשר. שלושה פרקים הללו הן שלש גרנות של מעשר בהמה, שזמנים אלו קבעו חכמים לעשר בהמות שנולדו. וכמו שהגרון קובעת למעשר דגן, כך זמנים אלו קובעים לאסור בהמות שנולדו באכילה עד שיעשר, אבל קדם הפרק מתר לאכל אף על פי שלא עשר. וקבעו חכמים הנך תלתא זמני למעשר בהמה, כדי שיהיו בהמות מצויות לעולי רגלים, דאף על גב דמתר למכר ולשחט ולאכל כל זמן שלא הגיע מועד הגרון, אפלו הכי לא שחטי להו אינשי עד דמעשרן. דניחא ליה לאיניש לקיימי מצוה בממוניה בדבר שאין חסר בו כלום, כגון מעשר בהמה, שהוא עצמו מביא מעשר ואוכלו שלמים, ואם לא היו מעשרים בשלושה פרקים הללו היו הרבה נמנעים למכר, לפי שלא עשרו, ולא היו בהמות מצויות לעולי רגלים:

בן עזאי אומר, בעשרים ותשעה באדר, ובאחד בסיון, ובעשרים ותשעה באב. רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים, באחד בניסן, באחד בסיון, בעשרים ותשעה באב, ובעשרים ותשעה באדר. מפני מה אומר בעשרים ותשעה באב, ולא אומר באחד בתשרי, מפני שהוא יום טוב, ואי אפשר לעשר ביום טוב, לפיכך הקדימוהו לעשרים ותשעה באב:

ששי יז אייר

ב

בשלוש קפות של שלש סאין תורמין את הלשכה מפרישין השקלים מן הלשכה שהיו השקלים מנחים שם, ונוטלין מהן בשלוש קפות, כל קפה מהן של שלש סאין. ורמב"ם כתב שממלאין תחלה שלש קפות גדולות של שבעה ועשרים סאין, ומתן תורמין לשלוש קפות קטנות של תשעה סאין. ובחנם דחק לומר כן, וכתוב בהן אליף בי"ת גימ'ל לידע אי זו נתרמה תחלה, וממנה היו קונים קרבנות צבור ראשונה, ואחר כך מן השנה, ואחר כך מן השלישית. רבי ישמעאל אומר, יונית כתוב בהן, אלפ"א בית"א גמל"א היו רגלים ביונית משום דכתיב (בראשית ט) יפת אלהים ליפת וישכן באהלי שם, יפיפותו של יפת ישכן באהלי שם [מגלה ט], ואין לה לשון יפה בבני יפת כמו לשון יונית.

אין התורם נכנס לא בפרגוד חפות כשהמלבוש ארך וכופלין אותו מלמטה, אותה השפה הפפולה קרויה פרגוד חפות. ואין התורם נכנס עם השפה פפולה היא במלבושו, שלא יחשדוהו שנתן לתוכה ממעות הלשכה, ולא במנעל, ולא בסנדל, ולא בתפלין, ולא בקמיע שלא יאמרו התיר התפר ונתן בתוך מעות, שמא יעני, ויאמרו מעון הלשכה העני, או שמא יעשיר, ויאמרו מתרומת הלשכה העשיר. לפי שאדם צריך לצאת ידי הבריות בדרך שצריך לצאת ידי המקום, שנאמר (במדבר לב) והייתם נקיים מיי ומישראל, ואומר (משלי ג) ומצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם:

ג

של בית רבן גמליאל (היה) נכנס ושקלו בין אצבעותיו, וזרקו לפני התורם מתכונים היו שיפלו שקליהם לתוך הקפה ויקנו מהם

קרבת צבור. ולא יהיו משגרי הלשכה, והתורם מתכונן ודוחקו לקפה. אין התורם תורם עד שיאמר להם, אתרם. והן אומרים לו, תרם, תרם, תרם, שלש פעמים על כל פעם ופעם היה אומר אתרם, והם אומרים לו תרם. וכן דרך לשון חכמים להיות משלש. ודגמתו מצינו בעמר, מגל זו מגל זו, אקצר אקצר אקצר. וכן חלוץ הנעל חלוץ הנעל חלוץ הנעל שלשה פעמים:

שבת טו אייר

ד

תרם את הראשונה ומחפה בקטבלאות, שנייה ומחפה בקטבלאות. שלישית לא היה מחפה, שפא ישבח ויתרם מן הדבר התרום.

תרם את הראשונה ומחפה בקטבלאות. תרומה ראשונה שהיתה בפרס הפסח, לאחר שתרום אותה היה מכסה כל השקלים הנשארים בלשכה בקטבלאות, דהינו עור שלוק, כדי שיתנו עליו השקלים שיביאו ממדינות שסביב ארץ ישראל שלא יכלו להביא קדם הפסח ומביאים מפסח ועד עצרת, ונותנים אותם על גבי הקטבלא כדי שיתרום מהן בפרס העצרת, ולא יתרם מן הדבר שתרום כבר בפרס הפסח. ואחר שתרום בפרס העצרת חזר וכסה כל המעות שבלשכה בקטבלאות, ונותנין עליהם כל השקלים המביאים מבבל וממדי ומן המדינות הרחוקות, ותורמין מהן בפרס החג. ועוד לא היה מחפה, שאין עוד תרומה אחריה:

תרם את הראשונה לשם ארץ ישראל שהם שלחו שקליהם תחלה, שהאחרים עדין לא הביאו, ושנייה לשום כרכין המקפין לה לזו פרכים המקפין. הסמוכים. כמו עמון ומואב וכיזא בהן. ודגמתו, לתרם שלא מן המקרף [גטין ל], אין מקיפין בבועי [חלין מו:]. ומכל מקום בכל פעם ופעם היו תורמין על שם כל ישראל, על הגבוי ועל העתיד לגבות. ולא הזכיר התנא חלוקי מקומות הללו אלא להודיעך שתקנו שלשה פרקים אלו לפי שאז יתקבצו כל שקלי ישראל, והשלישית לשום בבל ולשום מדי ולשום מדינות הרחוקות:

פרק ד

א

התרומה מה היו עושין בה מה שנתנו לתוך הקפות מה עושין בהן, לוקחין בה תמידין ומוספין ונספיהם, העמר ושתי הלחם ולחם הפנים, וכל קרבנות הצבור לאתו קטרת.

שומרי ספחים בשביעית, נוטלין שברן מתרומת הלשכה. ספיחיס. תבואה העולה מאליה ממה שנשר בקציר. ונותנים שכר לשומרים שלא ילקטום עניים בשביעית, ומביאים מהם עמר בפסח ושתי הלחם בעצרת, שאינם באים אלא מן החדש ומן הארץ. ונותנים שכרם מן התרומה, דצרך קרבן קרבן דמי:

רבי יוסי אומר, (אף הרוצה) מתנדב שומר חנם, ואף על גב דקנה אותם מן ההפקר כששומרם חנם והביאם והרי הן שלו, רבי יוסי סבר דקרובן יחיד משתנה לקרבן צבור. אומר לו, אף אתה אומר, שאינך באין אלא משל צבור כלומר אי אתה מודה שאינך באין אלא משל צבור, ואם שומרם חנם והביאם וזכה בהם נמצא שאינם באין משל צבור, דסברי רבנן קרבן יחיד אינו משתנה לשל צבור. והלכה כחכמים:

ניתן להשיג את הגליון במאגר העלונים הממוחשב של 'דרשו', וכן במייל -

2711526@GMAIL.COM

הארות הערות ותיקוני טעויות יתקבלו בברכה